

10 Opinie

Jan Smits en Klaartje Peters over horen bij de elite

12 Zaalvoetbal

"Bij het eerste balcontact ga ik vol op mijn plaat"

6 Dinner

"When you spend six hours on a bike together you get to know one another pretty well"

7 Elections

Dutch students: "Of course we are going to vote, it would be stupid not to"

observant|24

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 9 maart 2017

De Tefaf opent op vrijdag 10 maart de deuren. Al weken van tevoren beginnen de voorbereidingen van deze prestigieuze kunstbeurs. Dat betekent dat de UM voor haar tentamens moet uitwijken naar andere locaties. Wat vinden studenten van de alternatieven? Wat kost het de faculteiten: een student die een tentamen maakt? En wordt het niet tijd voor een eigen tentamenzaal? Zie pagina 8-9. Foto: Loraine Bodewes

nl

UM-student: "Ga je niet stemmen, dan heb je geen recht van spreken"

"Ja, ik ga stemmen." Dat is de reactie van bijna alle 56 Maastrichtse studenten die meededen aan een steekproefje van *Observant*. De Stemwijzer en andere hulpmiddelen zijn al herhaaldelijk geraadpleegd, maar op wie ze gaan stemmen, weten velen nog niet precies. Er wordt veel getwijfeld tussen D66 en de VVD.

Ook GroenLinks komt regelmatig voorbij, slechts een enkeling denkt aan Thierry Baudet en Geert Wilders. Dit alles strookt niet met de uitslag van de recente Vrij Nederland-enquête die meldt dat een kwart van de jongeren hun stem aan de PVV zou geven.

De verkiezingen leven onder studenten, blijkt uit de steekproef. Er wordt veel over gediscussieerd, tijdens de lunch, via Whatsapp, Facebook, in de kroeg. Ook als *Observant* in de mensa of het Visitors Centre aanschuift om de meningen te peilen, gaat de discussie voort. "Twijfel jij over de PVV? Die hebben een verkiezingsprogramma van een A4-tje! Wilders discrimineert", reageert een eerstejaars psychologie verbaasd in de mensa aan de Universiteitssingel 40 als ze haar buurvrouw hoort. Stemmen is een plicht, klinkt het in Rand-

wijk en de binnenstad. "We hebben de kans om te stemmen, dan moeten we dat ook doen. Ook al wint jouw partij niet, dan heb je in ieder geval wel je best gedaan." En: "Het is debiel als je je stem verloren laat gaan." En: "Als je niet gaat stemmen, moet je achteraf ook niet gaan klagen." Ook Donald Trump en de groeiende populariteit van de PVV is voor een aantal de reden om naar de stembus te gaan. "Ik ben tegen de PVV, ik wil niet dat Wilders straks aan de macht komt."

Opvallend is dat veel van de ondervraagden partijprogramma's erbij halen, het nieuws volgen en naar debatten kijken. Of zoals Rick Steijns (23), tweedejaars aan de School of Business and Economics het zegt: "Ik lees me ook goed in en volg alles. Mijn vader stemt op gevoel maar dat vind ik niet goed. Als alle vrouwen dat doen, komen ze allemaal bij Klaver uit. Ik stem VVD, ik vind dat Rutte Nederland goed uit de crisis heeft geholpen. En dat hij pragmatische oplossingen steunt, zoals de Turkije-deal. Daar kom je verder mee dan met idealisme."

WB,CF,RJ,MT

Zie ook pagina 10

eng

SBE dean presents update new strategy

A licence to kill ... and to hug

SBE now has communities of sixty students, pools in which tutors collaborate and a new set of research themes. The "strategic renewal" will reach into every corner of the faculty - and it is already in full swing.

At present, specially formed squads with a "licence to kill" are at work in the School of Business and Economics. It may sound like a James Bond film, but their task is to set up a new management structure. The squads also have a "licence to hug", adds SBE dean Philip Vergauwen.

The Thursday before Carnival, the SBE staff gathered in the large lecture hall for an update from the dean on the new strategy. The problem with the current situation, Vergauwen explains to the audience, is that nobody is kept up at night by the drop in the number of master's students, lack of multidisciplinary study programmes and declining revenues from professional education. This is set to change.

The squads are temporary units that are paving the way for four "result responsible units" (RRUs), which will be accountable for the study programmes for both students and professionals as well as for research. This structure is intended to

make the faculty more effective. Where good ideas once faltered because all departments had to give them the go-ahead, the RRUs will be able to push such initiatives through (although all departments will still be represented in them).

The units will also rap departments on the knuckles when things go wrong. For instance, the RRU responsible for education will be able to call a department to account if a lecturer is performing below par. Departments will no longer be involved in decision making, but rather suppliers of personnel.

The study programmes, too, are set to get a facelift. Bachelor's students will have more freedom to follow courses in areas other than economics and be given greater exposure to the ethical aspects of the profession. The master's programmes will place more emphasis on collaborative learning in projects, with a particular focus on skills and employability.

During the question and answer session Harm Hospers, head of EDLAB (the institute for education innovation), asks whether he too can expect to come into contact with these squads.

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Gijs van Dijck (1980, Veghel) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar privaatrecht, sinds september 2016 * **Burgerlijke staat:** getrouwd * **Woont in** Eindhoven

Foto: Loraine Bodewes

“Ik zag mezelf bij de rechterlijke macht, zeker niet in de wetenschap, ik dacht: ‘hoe suf kan dat zijn.’”

Laatste keer dat je je excuses aanbood: Goede vraag, ik doe het vaker dan vóór mijn onderzoek. Ik bestudeer de rol van excuses in het aansprakelijkheidsrecht. Natuurlijk is het afhankelijk van de context, maar excuses kunnen heel goed werken, zeggen dat het je spijt, ‘sorry, mijn fout’, ‘sorry, ik zal er alles aan doen om het te herstellen’. Vaak wordt bijvoorbeeld bij letselschade een zak geld als oplossing gezien, maar het gaat simpelweg om erkenning. Was ik vroeger wellicht te trots om ‘sorry’ te zeggen, een beetje stijfkoppig zelfs, nu weet ik dat het je niet schaadt en dat het voor de ontvanger heel prettig kan zijn.

Praat je weleens tegen je huisdier? Hebben we niet. Als kind had ik een kat. Die zou ik wel weer willen, maar mijn vrouw is allergisch. Zij wil een hond, maar dat zie ik niet zitten.

Met welke politicus zou je rond de tafel willen zitten? Ik kan niemand bedenken. Ik vind dat er vooral veel wordt gepraat en weinig gezegd. Wat ik interessanter vind, is een gesprek met iemand die de politieke arena kan analyseren. Welke krachten spelen er? Waarom zeggen politici wat ze zeggen? Er wordt gezegd dat de meeste politici zo ver van de maatschappij af staan dat mensen zich niet meer met hen kunnen identificeren. Als dat zo is: waarom?

Ik heb een hekel aan jaartallen. Ik kon ze op school nooit onthouden, ik was al blij als ik een gebeurtenis in de juiste eeuw kon plaatsen. Ik was beter in wiskunde en natuurkunde. Ik heb nog getwijfeld over geneeskunde en economie, maar de eerste studie viel af omdat ik vrij onhandig ben, dat wil ik patiënten niet aandoen. En als toekomstig econoom zag ik mijzelf vooral werken onder een baas. Het werd rechten in Tilburg. Dat beviel erg goed, ik heb er een promotietraject aan toegevoegd. Dat had ik van tevoren niet bedacht nee. Ik zag mezelf bij de rechterlijke macht, zeker niet in de wetenschap, ik dacht: ‘hoe suf kan dat zijn’.

Mijn voetbalschoenen liggen op zolder. Ik denk dat ik die niet meer heb. Ik heb ooit gezaalvoetbald met mijn honkbalteam, voor de grap. Ik honkbal sinds mijn tiende. Eerst zat ik op turnen, maar dat vond ik te individueel. Ik houd meer van teamsporten. Ik speel bij een club in Nuenen, twee keer per week trainen en één keer per week wedstrijd. Ik ben zowat de hele zondagmiddag kwijt,

want een wedstrijd duurt al gauw drie, vier uur. Honkbal vergt kracht en strategisch inzicht. Ik ben een redelijke allrounder, maar speel vooral op verdedigend lastige posities. In mijn team ben ik de oudste, ik speel fanatiek, wil nog niet afzakken naar een ‘lager team’ [grinnikt]. Ach, zolang ik het nog kan.

Een proefschrift schrijven is een hel. Helemaal niet. Wel kon ik gefrustreerd zijn als ik aan het einde van een dag concludeerde dat ik te weinig had geschreven. Ik heb het zelfs ooit berekend: ik kwam uit op zes regels per dag! Dat is natuurlijk niet fair, want je schrijft tien pagina's en gooit er negen weg. Ook is het goed om af en toe uit het raam te staren. Toch kan ik het nog regelmatig hebben, zo'n gevoel van ‘improductief zijn’. Ik zie het niet als iets slechts, het is een stimulans om gas te blijven geven, om ideeën te genereren, een maniertje om ervoor te zorgen dat ik niet vastroest. **Wanneer heb je je ouders voor het laatst gezien?** Mijn moeder is twaalf jaar geleden overleden na een ziekbed. Met mijn vader heb ik een goede band, we bellen regelmatig. Ik heb hem vorige week nog gezien.

Grootste blunder die je in Tilburg hebt gemaakt: Ik heb er gestudeerd en gewerkt, dus ik zal er vast en zeker blunders hebben gemaakt. Iets dat me te binnen schiet: als docent heb ik een keer een half college gemist, ik had het verkeerd in mijn agenda gezet. Ik zat in een onderwijscommissie waarvan ik ook nog voorzitter was toen een van mijn collega's binnenkwam en in mijn oor fluisterde dat er tweehonderd man op mij zaten te wachten. Binnen *no time* heb ik die vergadering afgerond, ik liet niets doorschemeren. In de collegezaal heb ik natuurlijk excuses gemaakt.

Op wiens uitvinding ben je jaloers? Niet iets specifiek, maar in het algemeen op mensen die dingen ontdekken en met elkaar in verband brengen, die roeien tegen de stroom in. Bill James is een Amerikaan die in de jaren zeventig de statistiek in het honkbal introduceerde. Hij stelde aan de hand van statistische data vast wie de meeste kans maakte om te winnen. Toen er nog nauwelijks computers waren, puzzelde hij er al op los in zijn garage, niemand nam hem serieus. Nu zijn z'n statistieken niet meer weg te denken. Je wordt er als honkballer op aangenomen. **Winkelen loopt altijd uit op één grote teleurstelling.**

Hangt ervan af met wie en voor wie [lacht]. Als ik ga winkelen heb ik maar één doel: terugkomen met de dingen die ik nodig heb. Als ik een broek wil, ga ik daarnaar op zoek, dan kijk ik niet naar truien. Mijn vrouw denkt daar anders over.

Staat je huis open voor vluchtelingen? Ja, waarom niet? Ik ben redelijk flexibel, ik vind het niet erg om in mijn huis rekening te moeten houden met anderen. Maar belangrijke vragen zijn: wanneer, hoe lang en onder welke omstandigheden? Ik ben een tijd geleden naar een open dag van een asielzoekerscentrum geweest. Je krijgt een goed beeld van hoe ze leven en wat ze doen. Veel mensen willen vooruit, hebben ambities, voelen zich ‘gevangen’ in zo'n centrum. Ik vond het bezoek ontroerend en confronterend.

Bid je weleens? Nee, ik ben niet gelovig in de zin dat ik geloof in een god die dingen regelt, invloed heeft of beoordeelt. Als ik sterf, ben ik er niet meer. Ik zie het als slapen, iets waarvan je je niet bewust bent.

Waar in verschillen Maastrichtse studenten van hun Tilburgse studiegenoten: Ik weet niet of het door het probleemgestuurd onderwijs komt, maar ik vind studenten in Maastricht bereidwilliger, enthousiaster en minder passief.

Bij wie zou je backstage willen? Ik zou wel eens achter de schermen willen kijken bij een professionele honkbalclub, daar waar de scouting, selectie en onderhandelingen plaatsvinden. Dat is een veel grotere wereld dan die van het voetbal. Tijdens mijn verblijf aan Stanford, waar ik ook mijn vrouw (Amerikaanse) heb leren kennen, ging ik regelmatig naar de San Francisco Giants. Amerikanen zien het als een familie-uitje. Er is weinig rivaliteit tussen de spelers en supporters, er worden op de tribunes pizza-wedstrijden gehouden, huwelijksaanzoeken gedaan, je kunt het zo gek niet bedenken.

Favoriete Netflix-serie: We hebben geen Netflix meer, we keken te weinig. Ik zie televisie steeds meer als een vorm van tijdsverspilling. Voor goede documentaires wil ik nog wel gaan zitten, maar ik werk liever of volg online een cursus programmeren.

Keuzegids Masters 2017: UM op tweede plaats van negen algemene universiteiten

Acht masterstudies top, enkele onder de maat

Acht Maastrichtse masterstudies behoren tot de absolute top van Nederland, vindt de Keuzegids Masters 2017, die vorige week verscheen en 42 van de 51 Maastrichtse masters onder de loep nam. Een enkele UM-studie scoort onder de maat. De Universiteit Maastricht als geheel staat op de tweede plaats in de categorie 'algemene universiteiten' waarin negen instellingen zijn opgenomen. Het verschil met nummer een, Tilburg, is miniem. (6,3 en 6,25)

De Keuzegids Masters 2017 baseert zijn ranglijst voor 80 procent op studentenoordelen (Studie-keuzedatabase, januari 2017) en voor 20 procent op het expertoordeel van de landelijke keurmeester NVAO. Acht Maastrichtse studies krijgen een zogenoemde kwaliteitszegel van de gids (dit zijn opleidingen met een rapportcijfer van 7,6 of hoger) en mogen zich in 2017 topopleiding noemen. Het

gaat om European Public Affairs en Management of Learning (allebei 8,6), de researchmaster European Studies (8,4), Information and Network Economics (8,2), de researchmaster Cultures of Arts, Science and Technology (8,0), de researchmaster Cognitive and Clinical Neuroscience, Econometrics and Operations Research en International and European Tax Law (alledrie 7,8).

Onderaan de lijst bungelen drie studies die onder de vijf scoren: bewegingswetenschappen (4,0), Globalisation and Development Studies (4,8) en kunst en cultuurwetenschappen (3,8). Wat betreft de laatste master zegt de Keuzegids: "In Maastricht is er nog heel wat werk aan de winkel. De lessen zijn niet inspirerend, vinden de studenten, en de faciliteiten - zoals genoeg werkplekken - zijn niet op orde." Ook de ondervraagde bewegingswetenschappers zijn ontevreden: "Ze vinden de lessen niet interessant en te eentonig. Ze missen afwisse-

ling in verschillende werkvormen. Ook de docenten krijgen zware kritiek. De studenten vinden hen niet betrokken bij hun studievoortgang." Bij Globalisation and Development Studies is er naast kritiek ook een beetje lof: "Maastricht en de UvA krijgen nogal wat kritiek op inhoud, docenten en praktijkgerichtheid. Maastricht oogst nog wel lof voor de hoeveelheid colleges en werkgroepen." Wat verder opvalt is dat de master Nederlands recht de lijst (tien opleidingen in totaal) aanvoert met een 5,8; een relatief laag rapportcijfer zegt soms weinig over de plaats op de ranglijst. En dat drie gezondheidswetenschappelijke masters de top drie van hun ranglijst uitmaken. Zij laten Twente, Rotterdam (met twee opleidingen in de lijst) en Amsterdam achter zich. Ook de master Arts Klinisch Onderzoeker (AKO) staat op nummer één.

Riki Janssen

UM gaat HP-computers niet boycotten

De Universiteit Maastricht zal niet meewerken aan een boycot van producten, waaronder computers, van Hewlett-Packard, bekend als HP. Het college van bestuur ontkent dat HP zich schuldig maakt aan schending van mensenrechten. Dat schrijft voorzitter Martin Paul in een uitgebreid antwoord aan Michael Dijkstra, voormalig studentlid van de universiteitsraad. Dijkstra had het college om een standpunt verzocht in de kwestie die onlangs door de Maastrichtse afdeling van Students for Justice in Palestine (SJP) aanhangig is gemaakt.

SJP en andere actiegroepen wereldwijd huldigen de stelling dat onder meer de door HP aan de Israël's geleverde biometrische scanapparatuur die gebruikt wordt bij grensovergangen tussen Israël en Palestina (dan wel de bezette gebieden) vooral de onderdrukking van Palestijnen tot gevolg heeft. Het college erkent dat dit systeem inderdaad "ernstig is bekritiseerd" (niet vermeld wordt door wie) "als een eenzijdige mensenrechtenschending door Israël in een ongerechtvaardigde bezetting".

Maar vervolgens leidt "verder onderzoek van de kwestie" tot "additionele en alternatieve informatie": het systeem is geïnstalleerd met goedkeuring van de Palestijnse Autoriteit, de VS en Europa om juist de afhandeling van Palestijns grensoverschrijdend verkeer te vergemakkelijken, aldus de brief. Bovendien gebruiken ook andere landen dit systeem.

In het vervolg wijst het college vooral op de "goede reputatie" van HP op het gebied van duurzaamheid en mensenrechten. Zo was HP het eerste bedrijf dat in Saoedi-Arabië vrouwelijk personeel aannam. Verder kreeg HP prijzen vanwege zijn houding jegens minderheden zoals gehandicapten. Kortom, zegt het college, HP schendt geen mensenrechten maar doet eerder het omgekeerde.

Ten slotte wijst men nog op het middel van de (consumenten)boycot. Dat wordt door het college niet als effectief beschouwd. Andere middelen zijn beter, klinkt het: de situatie in het Midden-Oosten vraagt om dialoog en compromis, en de UM wil zich daarom inspannen om als universiteit een platform te bieden aan de Palestijns-Israëlische dialoog en meer debatten over de kwestie houden. Ook wil men meer uitwisseling met Palestijnse universiteiten.

Wammes Bos

Volgende week reacties op de brief van het CvB

Keuze voeding verkleint kans op borstkanker

Vrouwen van boven de 55 die een mediterraan voedingspatroon volgen, met daarin onder andere veel noten, fruit, volkoren granen, peulvruchten en vis, hebben een 40 procent kleinere kans op een ernstige vorm van borstkanker dan vrouwen die dat niet doen. Dat concludeert Piet van den Brandt, hoogleraar epidemiologie aan de Universiteit Maastricht.

Het onderzoek, gefinancierd door het World Cancer Research Fund, is deze week gepubliceerd in de *International Journal of Cancer*. Van den Brandt heeft specifiek het mediterraan voedingspatroon onder de loep gelegd "omdat het bekend staat om het voorkomen van hart- en vaatziekten. We waren benieuwd of er ook een samenhang zou zijn met borstkanker." Het soort borstkanker met de meest opzienbarende resultaten is het zogeheten ER-negatieve subtype waarbij de tumor ongevoelig blijkt voor het hormoon oestrogeen. Deze tumor is moeilijk te behandelen - hormoontherapie kan bijvoorbeeld niet worden ingezet. Van den Brandt maakte gebruik van de in 1986 gestarte Nederlandse Cohort Studie, een groot epidemiologisch onderzoek naar de relatie tussen voeding, levensstijl en kanker waaraan 120 duizend Nederlanders tussen de 55 en 69 jaar deelnamen gedurende meer dan twintig jaar (62 duizend zijn er vrouw). Het aantal vrouwen dat borstkanker kreeg - "we koppelden onze gegevens aan de Nederlandse Kankerregistratie" - was ruim drieduizend. Daarvan viel bijna een derde af voor Van den Brandts studie, bijvoorbeeld omdat hun vragenlijst wat voeding betreft niet volledig was beantwoord, waardoor het uiteindelijke aantal op 2300 uitkwam. "We bekeken

Foto: Flickr.com/Garry Knight

meerdere typen borstkanker in relatie tot het mediterraan voedingspatroon [noten, groenten, peulvruchten, fruit, vis, volkoren granen, olijfolie, weinig rood en bewerkt vlees, red]. De ER-negatieve vertoonde de sterkste associatie. Hetzelfde kwam naar voren in een meta-analyse met andere Europese en Amerikaanse cohortstudies die ook in ons artikel beschreven staat." Vaak wordt bij het mediterraan voedingspatroon ook de matige consumptie van een biertje of wijntje als voordelig beschouwd en meegenomen. "Hoewel het een beschermend verband vertoont met hart- en vaatziekten, heeft het zeker niet die toegevoegde waarde bij borstkanker. Daarom hebben we alcohol niet meegeteld; wel hebben

we er natuurlijk voor gecorrigeerd in onze statistische analyses", legt Van den Brandt uit. Dat een mediterraan voedingspatroon goed is voor de gezondheid, ontdekte de hoogleraar al in 2011, eveneens aan de hand van gegevens van de Nederlandse Cohort Studie. Mensen die veel olijfolie, noten, groenten, peulvruchten, fruit, volkoren granen en vis eten, lopen - zeker als ze niet roken, een gezond gewicht hebben en actief zijn - minder risico om vroegtijdig te overlijden. Vrouwen hebben hier zelfs meer profijt van dan mannen.

Wendy Degens

De afgelopen tijd is veelvuldig over nepnieuws gesproken. Rondom Trump, de 'scholierenpartij' Laks (die loog dat ze zich kandidaat zou stellen voor de Tweede Kamerverkiezingen), Facebook en andere sociale media.

Dat vele spreken geldt ook voor wat de taak van de politiek zou kunnen zijn om 'daar wat aan te doen'. Kortstondig (?) werd in Duitsland over een Centrum tegen Desinformation gesproken. Private partijen, gevoed vanuit burgers en (institutionele) sponsors, zoals Korrektiv, worden aangeroepen om onheil te ontmaskeren. Publiek-private samenwerking was het nog net niet, maar wie weet.

De vraag is of het fenomeen nieuw is. Neen. Leugens, bedrog, roddel, en achterklap, het is zo oud als Methusalem. Socioloog Wittek vond eerder dat roddelen in organisaties een belangrijk bindmiddel is om een groep bijeen te houden. De omvang en snelheid waarmee leugen en bedrog thans de wereld over gaan is echter wel vele factoren groter dan 'vroeger'.

Nepnieuws, internet en wat nu?

Echokamers blazen de nep-boel op. En het proces lijkt *unstoppable*.

Is het niet een beetje gek dat we enerzijds al decennia spreken over en werken aan 'evidence based' dit en 'evidence based' dat (onderwijs, gezondheidszorg, beleid, recht enzovoort) en daar ook vooruitgang mee boeken, en nu *faknews* en erger bijna dagelijks in het nieuws zijn. Deels, zou ik denken. Immers, *fact free politics* is nou ook niet direct je-van-het, en daar hebben we het al lang over. En toen de sociale media doorbraken, kon je op je vingers natellen dat er bakken onzin gedeeld zouden worden. Constructivistische beelden en ideologieën ("feiten zijn ook maar sociale constructies die komen en gaan") hebben ongetwijfeld hun steentje aan dit alles bij gedragen.

Is er wat aan te doen? Als ik me tot Nederland, beperk, zeg ik ja. Serieuze kennis- en onder-

zoekscentra binnen en buiten de universitaire wereld kunnen en moeten (blijven) 'debunkten', Rekenkamers en soortgelijke instituties idem, pittige en zoveel mogelijk onafhankelijke media ook. Denk niet dat speciale overheidscentra 'tegen desinformatie' de oplossing zijn, want de geschiedenis is vol van overheidsinitiatieven die zo ongeveer het tegendeel beoogden. Burgers weten dat.

Persoonlijk denk ik dat, wat Marc Chavannes tien jaar geleden schreef in een boekje dat ik redigeerde over toezicht (*Turven, Tellen, Toetsen*), namelijk dat *web communities* steeds actiever worden in *fact checking*, toetsing van assumpties en beleidsanalyses een wenkend perspectief is. Onder andere omdat software en data meer 'open' beschikbaar komen en *citizen's science* ook niet zo gek is.

We zullen zelf aan de bak moeten om met alle

zoektechnieken die we hebben, quatsch en bedrog van serieuze kennis te onderscheiden. Trek ten 'strijde', ook in je eigen leefomgeving.

Frans L. Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek en directeur van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC)

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: ME is a mental illness

Photo: Joey Roberts

“ME is a systemic disease: the defence (immune) system fails, there are hormonal changes, patients often sleep poorly and energy production in the cells doesn’t function properly”

Patients are not just a little bit tired, but are permanently exhausted. Sleeping doesn't help much - if they can sleep properly at all - and they usually pay a high price for any physical exertion: remaining even more tired than they were, for days on end.

According to the present medical state of affairs, patients suffering from the chronic fatigue syndrome ME would benefit enough from behavioural therapy - where they learn how to deal more successfully with the symptoms - and physical exercise that would improve their condition. This was confirmed by a large study, led by British researchers, which was published in *The Lancet* in 2011. “The results of this study angered patients. Some spend whole days in bed, exhausting themselves by merely descending a flight of stairs. Many patients suffer from tremendous exhaustion for days after exercise, the so-called post-exertional malaise, or PEM. There were doubts as to whether the study was correct,” says professor of Internal Medicine and Immunology Jan Willem Cohen Tervaert. In 2016, the patient association managed to “obtain the trial data”. What appeared? Figures had been juggled, the outcomes turned out to be very minor. No more than 6.8 per cent of the participants recovered after behavioural therapy, and 4.4 per cent with extra exercise. In the control group, which had no extra behavioural therapy and/or exercise therapy, 3 per cent of the patients recovered.

ME patients feel abandoned, says Cohen Tervaert. Their disease - which sometimes emerges spontaneously, sometimes after glandular fever or Lyme disease, and sometimes after a period of exhaustion - is often put down to being in the patient's mind in the Netherlands. Not in the last place

because attempts to find a cause have remained without any results for years. For quite some time, there was a research project at Radboud University in Nijmegen, but when the instigator of the centre for chronic exhaustion retired, it petered out, says Cohen Tervaert. Very little basic scientific research is being carried out in the Netherlands at the moment, so little in fact that the patient association drew up a petition. This led to questions being asked in Parliament and eventually resulted in an ME committee being set up by the Health Council to report on the issue. Cohen Tervaert also has a seat on this committee. He is an expert in the field of blood vessel inflammation (vasculitis) and autoimmune diseases. In addition to being a professor, he also works in a practice in Groningen where a cardiologist, an internist, a psychiatrist and, when necessary, a neurologist attend to these patients.

The action taken by the patient association prompted a critical column in the *NRC* newspaper last October by professor Harald Merckelbach, professor of Forensic Psychology at the UM. He also sees the chronic fatigue syndrome as a mental illness and refers to the comment made by the cardiologist who frequently prescribes exercise therapy as being potentially catastrophic and lea-

ding to patients deteriorating and even ending up in a wheelchair, as “rabid misinformation”.

ME is a dreadful, but not a mental illness, says Cohen Tervaert. “While ME is often haughtily put down as being nonsense and whining, the leading American National Academy of Medicine concluded in a voluminous report that it is a ‘systemic disease’. In Norway too, where a lot of research is being carried out and where even the prime minister made an appeal to not leave this group of patients out in the cold, they have arrived at the same conclusions. Various systems in the body either don't work or don't work properly. The immune system fails, there are hormonal changes, patients often sleep poorly and energy production in the cells doesn't function well. A hypothesis is that that energy production goes into hibernation. This is an attractive idea: they have no energy and are therefore incapable of producing it.” Another hypothesis is that the autonomous nervous system (that man cannot control with his mind) is in a permanent state of peril, making the patient highly sensitive to stimuli.

At the moment, the Health Council's committee is drawing up a research agenda for ME. “In any case, we need money to carry out basic research.” It is also important to sift the wheat from the chaff. “When are you tired and when do you have ME? We discussed this at length in the committee. Someone who has just received a doctor's degree and who is raising three children at the same time, is tired, but does not have ME. We have to be strict. The Americans say that a patient must suffer from PEM, so be tired days after exertion. That is a good indicator for the diagnosis ME”

Riki Janssen

I want to be happy

What I really want is to be happy. I would love to have a small family of four. A daughter and a son, living somewhere scenic where the children can go play outside safely. Yes, sure I would like to have enough money to be able to enjoy life, but I am definitely not aspiring to be filthy rich. I do not see the point.

This is the typical response of Dutch people I ask about their life aspirations. No one is striving to be extraordinary in any shape or form. Of course, my sample size is small, but it is an observation that has fascinated me. If you ask the same question to someone from back home, Saudi Arabia, everyone is trying to become filthy rich. It does not matter if they work hard to get there or not. What matters is that most people there hope to be millionaires. It is almost embarrassing not to have an extravagant dream.

I am in doubt as to whether this speaks in favour of Dutch society or not. Maybe I should explore it further under the microscope. The humility of not aspiring to something big is probably what makes the Netherlands unrecognised internationally. This is certainly not to say that Saudi Arabia is better than the Netherlands, but I believe it is one of the factors that makes the Netherlands an almost-good country. I tend to see the same pattern in Scandinavian countries. Probably it has something to do with the concept of socialism - no one should be left behind. The dogma that everyone deserves a chance and that we are all one and the same. Children learn from childhood that they are no smarter than anybody else.

I have very contradictory feelings about this. I am not sure if I like it or not. On the one hand, it has created a safe atmosphere for everyone. A society where everyone is happy and appreciative of the small things. On the other hand, most people know nothing about the Dutch apart from their being tight with their money and stoned all day long.

Saeed Banaama, fourth-year medical student

Keuzegids Masters 2017: UM in second place of nine general universities

Eight master's programmes absolutely top notch, one or two below par

Eight Maastricht master's programmes belong to the absolute top ranks in the Netherlands, says the Keuzegids Masters 2017, which was published last week and investigated 42 of the 51 Maastricht master's. One or two UM programmes score below average. Maastricht University as a whole is in second place in the category of 'general universities' that consists of nine institutes. The difference with number one - Tilburg - is minimal (6.3 and 6.25).

The rankings in the Keuzegids Masters 2017 are based on student assessments (Study selection database, January 2017) for 80 per cent and on the expert judgement of national inspector NVAO for

20 per cent. The guide awarded a so-called 'quality mark' to eight Maastricht programmes (these are programmes that scored 7.6 or higher), which may call themselves top programmes in 2017. The programmes concerned are European Public Affairs and Management of Learning (both 8.6), the research master's of European Studies (8.4), Information and Network Economics (8.2), the research master's of Cultures of Arts, Science and Technology (8.0), the research master's of Cognitive and Clinical Neuroscience, Econometrics and Operations Research and International and European Tax Law (all three scoring 7.8).

Three programmes dangle at the bottom of the list, scoring below five: Movement Sciences (4.0),

Globalisation and Development Studies (4.8), and Art and Culture Sciences (3.8). As far as the latter programme is concerned, Keuzegids states: "There is still a great deal of work to be done in Maastricht. The students feel that the lessons are not inspiring and facilities - such as the number of workspaces - are not up to scratch." Respondents from Movement Sciences were dissatisfied too: "They find the lessons uninteresting and monotonous. What they miss, is variety in methodology. The lecturers also receive scathing criticism. The students feel that they are not actively involved in their study progress." For Globalisation and Development Studies, there is not only criticism, but also some praise: "Maastricht and the UvA receive

quite a lot of criticism about content, lecturers and practical orientation. Maastricht was praised for the number of lectures and work groups."

A remarkable fact is that the master's programme of Dutch Law tops the list (of a total of ten programmes) with 5.8; a relatively low mark sometimes says very little about the place in the rankings. Another striking fact is that three Health Sciences master's programmes constitute the top three of their list. They took the lead before Twente, Rotterdam (with two programmes on the list) and Amsterdam. The master's programme of Arts Klinisch Onderzoeker (AKO, doctor/clinical researcher) is in first place too.

RJ

Q&A session with Minister Ploumen

"I have a better future than TTIP"

Photo: Wikipedia

The Aula at the Minderbroedersberg is filled on Tuesday evening with students on a mission: they are preparing to sound out Lillianne Ploumen, the Dutch Minister of Foreign Trade and Development Cooperation, on the current political climate in a question-and-answer session as part of the Ambassador's Lecture Series. Minister Koenders of Foreign Affairs was also supposed to attend, but cancelled a few days in advance.

Ploumen (PvdA) starts by introducing the issues she has been working on for the past few years. All boil down to one key theme: the refugee crisis. "In any given country you have someone who speaks for its citizens. When you ask someone who has been on the run what they lack most, they will say: a voice." She has the attention of the room: nobody will walk away and say they don't care about refugees, but is this issue really so close to Ploumen's, and her party's, heart?

The evening unfolds on knife's edge between admiration and critique, starting from the very first question. A young woman begins with praise for Ploumen's She Decides campaign, which raises money to ensure full access to sexual health and family planning worldwide after President Trump put a stop to US funding. But she moves swiftly on to a challenge: "People are organising all over the world. They have a voice but they need a megaphone. They need global attention and support." Nodding in agreement, Ploumen launches into a well-considered response, always looking at both sides of

the coin. "We must facilitate and support people in organising their own issues locally, which, as you said, is already happening. But we also need to be aware that investment in some areas is tricky right now."

Her emphasis on balancing involvement with caution returns throughout the evening. On the Netherlands's relationship with Israel, on negotiations in the Syrian civil war, on Turkey's role in the refugee crisis: "We have our disagreements [with the government] but that doesn't mean we have to dismiss any cooperation from the start." Take the example of Turkey: "It's not all horrible either. Before any agreements were made they did take in three million refugees."

Ploumen doesn't shy away from the issues the audience raises, dealing competently with their questions. But it is clear she also has concrete plans of her own, both for the evening and for a possible next term in government. She gently nudges her answers towards the issues she wants to cover: development cooperation, "the rights of women and girls" (her favourite catchphrase) and trade. "I have a better future than TTIP", she proclaims with a smile, referring to the proposed trade agreement between the EU and the USA. Rather than commenting on its demise, she frames the uncertainty brought about by Donald Trump's presidency, and its effects on trade, as an opportunity. "Until he [Trump] addresses TTIP, we need to think about our own interests and diversify and strengthen our relationships with other partners."

Sophie Silverstein

New HR policy is being developed

continued from page 1

"Absolutely, with 9 mm pistols", Vergauwen replies. "Naturally we'll be working with EDLAB when it comes to new forms of Problem-Based Learning." Students are playing an important role in the new strategy. SCOPE, the umbrella organisation for all study associations at SBE, will be closely involved with issues surrounding community building, employability, communication and education innovation.

Further, research is set to be better integrated with education. In the spirit of the CORE philosophy (Collaborative Open Research Education), students learn how to conduct research, including through research internships and assistantships. The school recently came up with five new, overarching research themes: behavioural policy design; conflict, cooperation and diversity; data-driven decision making; human capital development and employability; and sustainability. Vergauwen sees room for improvement when it comes to developing study programmes with a social impact, but "don't go thinking SBE will only be interested in consultancy or applied research".

Then there is the overhaul of professional education, which the dean considers not just a source of income (however meagre), but an essential

part of the faculty. It should be seen as a platform that brings together lecturers and professionals to address issues, themes and projects from real-world practice.

Finally, a new HR policy is being developed to make SBE more appealing to prospective employees from Limburg, the Netherlands and abroad. This involves expanding the range of available career paths and job profiles and making the existing policy more transparent. To reduce the skewed gender balance, in spring the Faculty Board will appoint two to three new female associate professors on a track towards full professorships. Thanks to this initiative, Vergauwen was quickly made an "ambassador" of the Dutch Network of Women Professors (LNVH).

The strategic innovations will be rolled out "in several waves" ("not tsunamis"). The tutor pools, student communities and revamped research themes are ready to go. The new HR policy is currently being prepared and the squad contracts are being drafted in consultation with the departments. In the coming months, a new financial allocation model will be developed and the budget for 2018 drawn up.

Maurice Timmermans

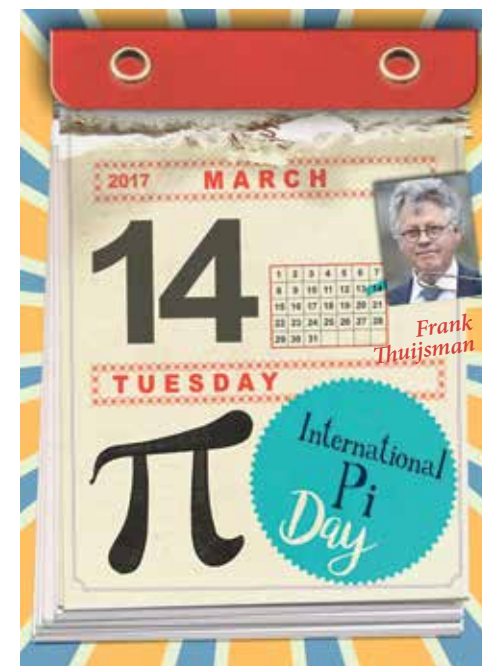
No fractions, no square roots, but still normal?

May I have a large container of coffee? No, this is not a Starbucks order, but a way to remember the first decimals of pi. Count the letters of each word and you get 3.1415926. Handy for anyone wanting to make a good impression on **International Pi day, 14 March**.

The day is celebrated on a large scale in America, especially with pie, which is pronounced the same as pi. In the Netherlands, it is less well known, but you will usually find pie at Data Science and Knowledge Engineering on 14 March. "Mathematicians love pie problems as well as eating pie," laughs mathematician **Frank Thuijsman**.

A quick refresher course: what do we use pi for? "It is the ratio of a circle's circumference to its diameter. It makes calculations with angles much easier." That is helpful if you work in a technical field, but not the reason why people are fascinated by it. "It is a strange number, there is something magical about it. Firstly, it has an infinite number of decimals without a repetition ever occurring." Calculating the decimals of pi is a kind of sport. "Archimedes arrived at the first three in approximately 250 years BC. Professor Ludolph van Ceulen from Leiden calculated 35 in the year 1600. They were on his tombstone. By now, approximately 22 trillion are known and the world record for producing pi decimals from memory is around about 70 thousand."

In addition, pi is not a fraction and is also never the outcome of quadratic or cubic equations with whole numbers. "Why this is so, is rather

complicated. I can explain in five minutes why the square root of 2 is not a fraction, but if I want to do the same for pi, I would have to look at it more in-depth myself."

A question that many mathematicians are now trying to answer, is whether pi is a so-called normal number - a number of which any string of digits of a certain length is distributed uniformly in the sequence of decimals. "For example, 123 occurs just as often as 567 or any other random string of three." CF

Guess who's coming to dinner

“We have a drink together every Tuesday evening. Chocomel”

“Can we do anything?” Bas van de Valk asks Thara van der Borgh and Ilse van de Wijgert, who are busy in the kitchen. “No, everything's ready, go sit down. Do you guys want a beer?” says Van de Wijgert, the host of the evening. Van der Borgh laughs: “We have a traditional division of labour tonight. Not deliberately though.” “I think we're doomed to doing the dishes”, says Van de Valk. “Hell, yeah”, comes the reply. Van der Borgh opens the oven and extracts a slab of Turkish bread, to accompany the tomato and pepper soup with meatballs. “It's a bit too brown.” “That's what we call crisp”, says Van de Valk. The wine glasses are ready, the candles are lit and there are even flowers in the room. The latter is pure coincidence; Van de Wijgert won them the day before. It's not often the triathletes of Ferro Mosae gather in such a domestic setting. “Most of us train every day”, Van de Wijgert explains. “When we eat together, we go out somewhere.” “What a cosy place”, says Professor Marko Jelcic when he arrives soon after. He produces two bottles of wine from of his bag and takes a seat at the head of the table. What field does he work in?, Van der Borgh asks immediately. Jelcic explains something briefly about neuropsychology and law. “Anything like what you do?” Not in terms of studies, but Van de Valk has just started an internship in psychiatry. Jelcic, it turns out, used to work as a researcher at the mental healthcare institution then known as Vijverdal, now Mondriaan. “There was a tower block that you felt coming at you when you walked in. Eventually they razed it, it was so depressing for clients. Now we know from research that an aesthetically pleasing environment is good for your health.” “So that's why they made Limburg greener after they closed the mines”, Nick Bocken jokes. During the main course – leg ham, roast potatoes and salad – the discussion turns to triathlon, something Jelcic knows only from the renowned

Iron Man races held all over the world. “One of them came through Eijsden a few times, where I live.” The members of Ferro Mosae generally do shorter distances. “You have to train for years to do a full triathlon – it's 3.8 km swimming, 180 km cycling and an entire marathon. We usually do the half and the quarter triathlon”, says Loïc Mignon. “It's the exception rather than the rule for twenty-year-olds to take part”, Van der Borgh says. “Most participants are in their forties and fifties.” Mignon beams encouragingly at Jelcic: “So there's still time.” Jelcic is keen to know all the ins and outs of the sport: how do they practice, is it addictive, what's their favourite part, how much does it all cost, what do they do together besides training? It's definitely addictive, the students say. They mainly socialise while training. “When you spend six hours on a bike together you get to know one another pretty well”, Van der Borgh says. The club also organises the occasional activity. “And we have a drink together every Tuesday evening after swimming practice”, Van de Wijgert adds. Chocomel, that is – no beer or wine here. Van der Borgh laughs. “How do you think that'll come across in print?” Van de Wijgert

*
Marko Jelcic
58
endowed professor of Neuropsychology and Law
married, two children
lives in Eijsden

*
Loïc Mignon
19
first-year Economics and Business Economics
member of Ferro Mosae

*
Nick Bocken
23
fourth-year Biometrics, Zuyd University of Applied Sciences
member of Ferro Mosae

*
Bas van de Valk
23
fifth-year Medicine
member of Ferro Mosae

*
Thara van der Borgh
22
fifth-year Medicine
secretary of Ferro Mosae

*
Ilse van de Wijgert
22
fourth-year Medicine
activity/board member of Ferro Mosae

doesn't care. “Maybe Chocomel will finally sponsor us. It's got the right ratio of carbohydrates to protein.” They are not big fans of going out, preferring instead to spend their money on equipment. The sport is not cheap. “It's an investment”, Van der Borgh explains. “To start with you need a bike, a wetsuit and running shoes. But training outside is free and our annual membership is pretty cheap as well.” The expensive thing is taking part in competitions. Van de Valk will do his first Iron Man race this year. “Guess what it costs”, he asks Jelcic. “My daughter's a competitive runner, her races usually cost a few dozen euros. I'm guessing more than that?” “580 euros”, Van de Valk replies, and the professor almost falls off his chair. “What?” Triathlon certainly is an investment. The tiramisu materialises, and the conversation turns to the differences between Limburg and the Randstad. “At first I had to get used to how slow everyone is at the cash register”, Van de Wijgert sighs. When everyone laughs, she adds quickly: “I don't mean it in a bad way! People here just take their time doing things.” “Everyone's more rushed and cranky in the Randstad”, agrees Jelcic, who moved from Amsterdam to Maastricht via Groningen

nearly twenty years ago. The discussion continues for some time after dinner: the upcoming elections, the selection procedure for medicine, the students' career aspirations and the differences between the Netherlands and Belgium (Mignon comes from Flanders). Jelcic tells a few stories about lawsuits involving his field, neurolaw. People unable to remember their crime, eye witnesses pressured by the police into making false statements, people who confess to things they didn't do. “People used to wonder, why on earth would someone do that? But it's more common than you might think.” “Have you seen *Making a Murderer*?” Van der Borgh asks. Jelcic doesn't have Netflix, so Van der Borgh explains how the documentary series – following an innocent man who was jailed for eighteen years for rape and later accused of murder – highlighted just how important legal psychologists are. “When you're put under that much pressure, you'll confess to anything. I wouldn't want my future to depend on how I react in a moment like that.”

Cleo Freriks

FOOD
★★★★★HOSPITALITY
★★★★★CLEANLINESS
★★★★★

“I can only compare with my children's student houses, and they weren't nearly as clean.”

Stars awarded by Professor Jelcic (max. 5)

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Prof. Jelcic shares a meal with student triathlon club Ferro Mosae, from left to right: Bas van de Valk, Loïc Mignon, Nick Bocken, Marko Jelcic, Thara van der Borgh, Ilse van de Wijgert Photo: Joey Roberts

Illustration: ThinkStock

Observant survey: Are UM students planning to vote? And if so, for whom?

“If you’re not going to vote, you have no right to say anything”

Almost all of the 56 Maastricht students who participated in a survey conducted by Observant were planning on voting in the election on 15 March. A large number had consulted the Stemwijzer and other tools, but haven’t yet decided who to vote for. For many it’s a toss-up between D66 and the VVD. GroenLinks was mentioned frequently as well, whereas only a few were considering Thierry Baudet (FvD) or Geert Wilders (PVV). Compare this to the result of the recent Vrij Nederland poll which reported that a quarter of young people were planning to vote for the PVV.

Students are clearly engaged with these elections, the survey reveals. There is a lot of discussion over lunch, at the pub and via social media like WhatsApp and Facebook. When *Observant* heads to the cafeteria or the Visitors’ Centre to poll students, the discussion continues. “You’re thinking about the PVV? They have a one-page platform, and Wilders is discriminatory”, a first-year psychology student responds with surprise to her neighbour in the cafeteria of the Universiteitssingel 40.

The prevailing sentiment in Randwyck and the inner city is that voting is a civic duty: “If you have the opportunity to vote you should use it. Even if your party doesn’t win, at least you tried.” As a few students put it, “It’s moronic not to have your say”, and even: “If you don’t vote, you can’t complain afterwards.” Donald Trump and the growing popularity of the PVV gave some students another reason to vote. “I’m against the PVV; I don’t want Wilders to come to power.” Many of the informants look at the parties’ platforms, follow the news and watch the debates in order to make the right choice.

Rick Steijns (23), second-year student at the School of Business and Economics: “I’ve been reading a lot and following everything. My father bases his vote on gut feeling, but I’m not into that. If all women did that they’d all go for Klaver. I’m voting VVD; I think Rutte did a good

job getting the Netherlands out of the crisis. And he supports pragmatic solutions, like the Turkey deal. That gets you further than pure idealism.”

Max Postman (24), master’s student at SBE: “No, I’m not going to vote. I know too little about it, haven’t followed it enough. Although I did watch the Carré debate. I gave my ballot to my dad. I trust him completely.”

Emiel Verkade (21), second-year student at SBE: “I’m definitely going to vote. It’s a democratic right and you should use it. Especially since Brexit and the US elections showed how important young people’s votes are. All the students I know are planning on voting. I think it has to do with studying economics – it inspires a certain level of social engagement.”

Sahil Sabnani, third-year student of Health Sciences: “I filled in the Stemwijzer and got PvdA. Their views are pretty much in line with mine, so that’s what it’ll be. I think you should only look at the content of their platforms; I didn’t consider the people. I’m not going to vote for someone because I do or don’t like the look of them. It’s important to vote; you have the right so you should exercise it. Although in a way it’s just earning the right to complain – only if you vote are you allowed to whinge afterwards.”

Merel van Lierop, master’s student of Healthcare Policy, Innovation and Management: “I’m right-leaning, but not as far as the PVV. So that leaves the VVD. The CDA is also an option, but I’d rather vote for a party with a better chance of winning. And the CDA is very conservative. My friends and I have been talking a lot about the elections, including just now. We try to persuade one another by WhatsApp. I think the PVV is going to do really well, better than we think, and that will scare the other parties into cooperating.”

Erwin Janssen, master’s student of Healthcare Policy, Innovation and Management: “I’m pretty much in the centre, quite progressive and pro-Europe, so I’m voting for D66. If you have the opportunity to vote you should make use of it. It’s more a duty than a right, in my view. Initiatives like Tim Hofman’s [one of the initiators of a campaign to get young people to the polls –Ed.] work well, although I think it’s less important here at university. Most people are going to vote anyway. But I have lots of friends in vocational education and they’re just less interested. There’s a lot of room for improvement there.”

Ghazal Sarandib, second-year student of Dutch Law, originally from Iran, is planning on voting for the VVD after having filled in the Stemwijzer. Is there a lot of talk about the elections in the law faculty? “You’d expect so at a law faculty, but I haven’t seen much at all. Sometimes one of the study associations posts something on Facebook, but that’s about it.”

Lieve Gootzen, second-year student of Dutch Law, probably won’t vote. “I haven’t followed the parties at all, and if I don’t know I’m not going to vote just for the sake of voting.”

Mireya Harmsen, master’s student of Forensics, will “definitely” vote. “D66 or PvdA, although I’m not sure the latter has earned it. They’ve compromised a lot over the past four years, and the struggle between Asscher and Samsom hasn’t made the party any stronger. But the Stemwijzer

gave me 86 percent for D66, so that’s what it’ll be.”

Marian Breuer, third-year student of Health Sciences: “The first time I was eligible to vote I didn’t. Now, because of all the drama with Trump and Wilders, I definitely will. If I don’t go on 15 March I could be allowing the PVV to come to power. Every vote makes a difference, including mine.” So who will it be? “I’m not sure, I still have to look into their positions.”

Marie-Louise Jansen, second-year student of Psychology: “I’m still deciding between the CDA, PVV and VVD. Wilders says extreme things but on some points he’s right, like standing up for older people.” At this her neighbour – clearly not a Wilders fan – looks up with surprise. She points out that other parties, too, do things for the elderly, and that the PVV’s platform runs to a mere one page. “You’re zooming in on the bad things”, Jansen replies. “What appeals to me about the PVV is that Dutch people should come first. I think there’s something to that.”

Juliann van der Huizen, first-year student of Biomedical Sciences: “I’m definitely going to vote, it’s important for everyone to have their say. Otherwise I’m afraid Wilders will end up the biggest party. He puts people in boxes and discriminates against them. He’s against Islam, but he forgets that bad apples can be found anywhere, including among Dutch people. I’m tossing up between the VVD and D66. I watched a few programmes and find Pechtold to be a good debater.”

Rachid Tobal, third-year student of Medicine: “I’m voting for D66. I looked at which party does the most for science, and that’s D66. I want to go into research, am in the process of preparing for a PhD project in immunology. I always vote. My choice has nothing to do with my last name. My father comes from Algeria, but I was born here and feel thoroughly Dutch.”

Waar maken studenten hun tentamens?

Tijdens de toets even naar de B

De Tefaf start morgen. Al weken voorafgaand aan de prestigieuze kunstbeurs is het MECC een no-go area voor studenten die doorgaans in de conreshallen hun toetsen maken. “Als het MECC niet beschikbaar is, moeten we uitwijken naar minder geschikte zalen waar bij grote aantallen studenten serieuze problemen ontstaan”, klinkt het vanuit de toetsplanning. Een eigen toetshal biedt perspectief. Maar het college van bestuur wil er niet aan. Te duur.

Tekst: Wendy Degens

Foto's: Joey Roberts

Woensdag 1 februari: een van de uitdagendste dagen van het jaar voor tentamenlocatieplanner Anja Ronken. De derde toetsperiode is aangebroken, maar in het MECC, met daarin de belangrijkste toetszalen van de Universiteit Maastricht, kan niemand terecht vanwege de opbouw van de Tefaf. Uitwijken dus naar de tennisbanen van Club Pellikaan en sporthal De Heeg. In Club Pellikaan maken deze ochtend zeshonderd studenten een tentamen – 450 komen er van de psychologiefaculteit, de rest studeert rechten. Voor wie Club Pellikaan niet kent: het is een sportclub in recreatiegebied Dousberg bij de grens met België. In de tennishal zijn de tafels en stoelen keurig in rijen opgesteld. Buiten staan de Bio Boxen van Boels. De twee

toiletten van de Pellikaan, binnen, kunnen al die volle blazen natuurlijk niet aan. “We zijn er niet trots op, maar het is een bittere noodzaak”, benadrukt Ronken. “Als we niet in het MECC terecht kunnen, is het echt zoeken naar goede alternatieven, maar ze zullen altijd kwalitatief minder zijn.”

Aan het einde van de dag blijken toch heel wat studenten de kou te hebben getrotseerd voor een retourtje tennishal-Bio Box. Liever dat dan tijdsverlies door binnen te moeten wachten. Ronken: “Veel studenten vonden het niet erg, zeiden dat ze hetzelfde doen bij festivals. We hebben dit wel benadrukt bij aanvang van de toets, zodat ze wisten dat ze hun jas mee moesten nemen.” Buiten hielden toezichthouders de wacht zodat studenten niet met elkaar gingen praten.

Vreemde geur

Als *Observant* de meningen polst op vrijdag-

ochtend 3 februari – eveneens bij de Pellikaan, na de tentamens van 750 studenten – klinkt er evenmin geklaag over de noodtoiletten. Wel vindt menigeen de sportclub “erg ver weg”. Een eerstejaars gezondheidswetenschappen is door haar ouders met de auto afgezet, nu zal ze met de bus terug moeten. “Maar waar is de bushalte?” Studiegenoot Caroline van der Starre zucht: “Jeetje wat is dit ver!” Judith Heijman, masterstudent epidemiologie, mag zich opmaken voor een fietstocht naar haar woonplaats Gronsveld. “Ik heb er vanochtend vijftig minuten over gedaan.” De atmosfeer vinden ze oké. “Gemoedelijk” klinkt het. Eerstejaars gezondheidswetenschappen Maud Mol vindt de tennishal zelfs beter dan het MECC. “Het is fijn dat er van die groene vloerbedekking ligt zodat je geen last hebt van gestamp als mensen langs lopen. Wel hangt er een vreemde geur”, lacht ze. Of het zweet is, durft ze niet zeggen. Tja, het blijft een sporthal. En het

is niet de enige waar de UM naar uitwijkt in de wintermaanden. Ook sporthal De Heeg staat op het lijstje, maar wordt volgend jaar geschrapt, omdat het verouderde gebouw na verbouwing niet meer beschikbaar zal zijn voor toetsing. Ronken: “We zullen dan waarschijnlijk moeten uitwijken naar een sporthal in De Geusselt die op dit moment nog verbouwd wordt.” Een derde, vrij chique alternatief om tentamens af te nemen: Grand Hotel de L'Empereur. “Prima in orde”, zegt Ronken, “maar er kunnen slechts 115 studenten terecht.”

Paarden

We pakken een oude UM Monitor erbij, de vragenlijst die jaarlijks naar studenten wordt gestuurd en waarin ze (doorgaans reageert zo'n 10 procent) hun mening mogen geven over allerlei faciliteiten. De kritiek op de toetshallen was zeven jaar geleden niet mals: 21 procent van

Tennishal in Pellikaan

Toetsen plannen

Ieder jaar, voor 1 april, krijgt Anja Ronken vanuit alle faculteiten aanvragen binnen voor tentamens in het daaropvolgend academisch jaar. Faculteiten geven door hoeveel studenten zij verwachten. Maar omdat alles afhankelijk is van de echte instroom mogen faculteiten hun aantallen tot vier weken voor de reguliere toetsdatum (twee weken voor de herkansingsdatum) aanpassen. Bijstellen naar beneden? Dat mag, maar alleen voor de deadline. Naar boven kan alleen op basis van beschikbaarheid. In de Westhal van het MECC kunnen 1800 studenten terecht, in de Expo Foyer 650. De huur van alternatieve hallen, zoals in Pellikaan en sporthal De Heeg, moet al een jaar van tevoren worden vastgelegd.

Elders in Nederland

Hoe toetsen universiteiten in de rest van Nederland? De meeste instellingen hoeven niet vaak uit te wijken naar congrescentra of andere panden, omdat zij de capaciteit hebben op eigen terrein: in collegezalen, studentensportcentra of een eigen tentamengebouw. Zo heeft de Vrije Universiteit Amsterdam de TenT, een hal voor bijna zeshonderd personen op de eigen campus. Daarnaast zijn er aan de VU in verschillende gebouwen geschakelde zalen die samen zo'n tweeduizend tentamenplaatsen bieden. Ook de Rijksuniversiteit Groningen heeft een eigen tentamen- en collegehal: de Aletta Jacobshal. De Universiteit Utrecht heeft flink geïnvesteerd in een Educatorium, een modern gebouw voor colleges, lezingen en tentamens in De Uithof, naar een ontwerp van architect Rem Koolhaas.

Bio Box, net als op een festival

de studenten was (zeer) ontevreden. Een jaar eerder, in de UM Monitor van 2009-2010, was dat zelfs 27 procent. Het meeste werd er geklaagd over de tenniszaal in Meerssen: "Een grote grap", "veel te ver weg", "het is uitermate eigenaardig dat studenten naar dorpen in de regio moeten voor tentamens". Velen vonden het MECC wel oké, maar het mocht warmer. "Je zit soms in zalen waar je je jas en sjaal aan moet houden omdat het zo koud is." En een paar keer popte de vraag op of er iets aan de stank van paarden kan worden gedaan, afkomstig van de JIM, het jaarlijkse dressuur- en springconcours. "Mensen met een allergie voor paarden, zoals ik, hebben veel last van een loopneus, dikke ogen en niezen", lichtte een student toe in de UM Monitor. Reden dat de universiteit een projectgroep in het leven riep met Ingrid Wijk, de huidige directeur van de universiteitsbibliotheek, als voorzitter. Wijk: "We stelden voor om van het MECC de hoofdtoetslocatie te maken in plaats van verschillende zalen die eigenlijk onder de maat waren. Ook zijn er toen afspraken gemaakt over vaste toetsweken omdat de blokperiodes op dat moment synchroon gingen lopen bij verschillende faculteiten." Inmiddels zijn er negen toetsweken per academisch jaar. Het nieuwe beleid heeft zijn vruchten afgeworpen: in de jongste UM Monitor toont zich nog maar 9 procent van de studenten (zeer) ontevreden over de plek waar ze twee of drie uur mogen zweten op een tentamen.

Herkansing

Grofweg een miljoen euro per jaar: dat kost het de UM om studenten tentamens te laten maken, vertelt Ronken. Dit bedrag omvat onder meer de huur van hallen, het huren en laten neerzetten van tafeltjes en stoelen, het salaris van de planner, zaalmanagers en surveillanten. "Een vijfde zou bespaard kunnen worden als alle faculteiten zich netjes aan de officiële toetsweken houden. Toetsing buiten die periodes kost ons veel meer. We moeten voor die dag bijvoorbeeld opnieuw huur betalen en surveillanten inzetten. Neem de Westhal, die kost al gauw 13 duizend euro per dag."

Wie het rooster van januari bekijkt, voorafgaand aan de derde toetsperiode, ziet dat er meermaals moet worden uitgeweken naar Club Pellikaan, onder andere vanwege herkansingen van de School of Business and Economics (SBE) en de faculteit psychologie en neurowetenschap. Volgens SBE-toetscoördinator Caroline Kortbeek heeft die keuze te maken met hun verplicht 'study abroad' semester. "Als we deze toetsen in de vaste week in februari zouden plannen, moeten veel studenten eigenlijk al vertrokken zijn naar de partneruniversiteit." Bij psychologie en neurowetenschap heeft het vooral met de 'studeerbaarheid' te maken, zegt opleidingsdirecteur Anke Sambeth. "We willen niet dat studenten het te druk krijgen in een korte periode, dat ze dan bijvoorbeeld een herkansing en een

regulier tentamen moeten maken."

Een student die een tentamen maakt in de toetsweek kost de faculteit 9 euro. Buiten de toetsweek was dat tot voor kort twee euro meer. Maar sinds 1 januari betalen faculteiten de daadwerkelijke kosten. "Die 11 euro was niet dekkend", zegt Ronken. "En het was oneerlijk. Faculteiten die vaak buiten de vaste weken toetsen en daarmee zorgden voor veel extra kosten, benadeelden hiermee de andere."

Buitenproportioneel duur

Het contract met het MECC loopt tot juli 2021. En hoewel Ronken vol lof is over de samenwerking, is zij groot voorstander van een eigen toetshal. "We moeten de drukker wordende agenda van het MECC in de gaten houden. Het is denkbaar dat in de toekomst bepaalde toetsen niet kunnen worden afgenomen in verband met ruimtegebrek." Bovendien, zegt zij, is het lastig en duur om er zaken als camerabeveiliging, vloerbedekking en de investering voor digitale afname van toetsen te realiseren. "Een eigen toetshal is altijd beschikbaar en je kunt het inrichten zoals jij wilt met vloerbedekking tegen geluidsoverlast, en investeringen in bijvoorbeeld digitale afname en klimaatbeheersing. Er zullen altijd voldoende toiletten zijn en de huurkosten voor externe locaties vervallen." En als er geen tentamens zijn, kunnen er volgens haar colleges worden gegeven of diploma's worden uitge-

reikt. Ook oppert ze een samenwerking met de Hogeschool Zuyd. Volgens Ronken kan gezocht worden naar bestaande gebouwen in Maastricht. Maar het college van bestuur wil geen universitaire tentamenhal. Vicevoorzitter Nick Bos vindt het "buitenproportioneel duur qua bouw, ontwikkeling, beheer en onderhoud, zo leren ook ervaringen van andere universiteiten. Een eigen toetshal rendeert niet voor de UM. Zeker ook omdat een interessant alternatief beschikbaar is." Hij verwijst naar het MECC dat volgens hem in staat is "mee te investeren in passende faciliteiten", zoals digitale toetsing. In januari maakten studenten voor de allereerste keer in het MECC digitaal een tentamen. Een pilot waarvan de evaluaties nog op zich laten wachten. De voordelen van digitale afname? "Kwaliteitsverbetering", zei Joost Dijkstra, beleidsmedewerker aan de UM, onlangs in *Observant*. "Een computer heeft onderwijskundig meer te bieden, denk aan filmpjes of het stapsgewijs laten verschijnen van informatie. En bij open vragen heeft de student het voordeel dat hij kan redigeren, waardoor het niet zo'n brij aan strepen en pijltjes wordt. Bovendien hoeft de docent geen onleesbare handschriften uit te pluizen." In januari kropen vijftig studenten achter de laptop. Vicevoorzitter Bos wil dit aantal verhogen. "Liefst nog voor de zomer zal het college van bestuur hierover een besluit nemen."

Observant-columnisten in aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen

“Ik schaam me dat ik bij de elite hoor”

FOKKE & SUKKE
 STAAN BIJ DE SLAGERIJ OP ST. PIETER

Op woensdag 15 maart gaat Nederland naar de stembus voor de Tweede Kamerverkiezingen. Wordt het een tweestrijd tussen Rutte en Wilders, of kunnen lijsttrekkers als Pechtold, Asscher, Roemer, Klaver, Krol een vuist maken? Wie ook moge winnen: de tweedeling tussen ‘het volk’ en ‘de elite’ lijkt scherper dan ook. Observant vroeg in aanloop naar 15 maart haar Nederlandse columnisten, die de redactie (gemakshalve) onder de elite schaart, te reageren op de stelling: “Ik schaam me dat ik bij de - door de populistische verguisde - elite hoor.” Vandaag de laatste twee: Jan Smits en Klaartje Peters.

RGVT

Geen schaamte, wel onbehagen

“Het Nederlandse volk weer aan de macht!”, twitterde Geert Wilders op de dag dat Donald Trump werd geïnaugureerd als president van de Verenigde Staten. “Wat wil het volk? Niet veel goeds, dat is zeker”, dichtte Gerard Reve dertig jaar eerder. Ik moest aan beide uitspraken denken toen *Observant* mij vroeg of ik mij schaam om deel uit te maken van de elite. Door een schromelijk gebrek aan zelfreflectie had ik mij zelf nooit als deel van welke elite dan ook beschouwd, maar *Observant* heeft natuurlijk gelijk. In de visie van populistische politici behoor ik, net als de meeste lezers van deze column, tot de maatschappelijke groep die het land moet teruggeven aan zijn rechtmatige eigenaar. Het is de groep van de mondige, hoogopgeleide, multiculturele, stedelijke, werkende en goddeloze kosmopolieten. Dat ik wel eens luister naar Dries Roelvink (*Oehhh!!! roept heel Oranje*) en Hank Williams Jr. (*Country Boys Can Survive*) doet daar vast weinig aan af.

Dus schaam ik mij de ogen uit het hoofd? Enerzijds niet. Ik geloof – hoe ouderwets – in het meritocratische idee dat wie woekert met zijn talenten zich daar niet voor hoeft te schamen. Daarbij mag het uiteraard niets uitmaken op welk terrein die talenten liggen: de putjesschepper en de hoogleraar verdienen evenveel respect zolang ze maar hun uiterste best doen om er wat van te maken.

Anderzijds heb ik gemakkelijk praten en zijn het juist marktwerking en meritocratie die hebben bijgedragen aan een maatschappij van winnaars en verliezers. Velen hebben het vertrouwen in de gevestigde orde (en hun politici) dan ook verloren. Mijn reactie daarop is niet dezelfde als van Wim Kok, die na de grote verkiezingsoverwinning van Pim Fortuyn in 2002 de onver-

draagbaar arrogante uitspraak deed dat de kiezer de weg kwijt was. Kan de kiezer de weg ooit kwijt zijn? Zijn de Britse bevolking en de Amerikaanse kiezer de weg kwijt? Die benadering lijkt onder de ‘elite’ helaas nog steeds opgeld te doen. Misschien heeft ook onze universiteit lang te veel alleen de loftrampet gestoken over Europeanisering en globalisering en zich te weinig rekenschap gegeven van de daaraan verbonden nadelige effecten. Wat mij betreft: geen college over de WTO zonder aandacht voor Naomi Klein, geen onderwijsgroep over Europese integratie zonder aandacht voor wie daar niet van profiteert. Wat resteert is geen gevoel van schaamte, wel van onbehagen.

Jan Smits, hoogleraar Europees privaatrecht

Bevoorrecht zijn

Ik kreeg geen vraag voorgelegd, maar een stelling: ‘Ik schaam mij dat ik bij de elite hoor.’ Desalniettemin moest ik er lang over nadenken: behoor ik tot de elite? Ik behoor niet tot de elite in de klassieke politicologische of sociologische zin, als de groep mensen die het voor het zeggen heeft in een samenleving. Maar als je de elite definieert als de bevoorrechte klasse, dan hoor ik er wel degelijk bij. Ik schaam me er niet voor, maar ik zie het wel. Bevoorrecht omdat ik met gemak door school en universitaire studie rolde en ook nog mocht promoveren. In het leraarsgezin waarin ik opgroeide stond het belang van leren en opleiding altijd buiten kijf en daar heb ik van geprofiteerd. Het betekent dat ik nu mijn brood verdien met lezen, schrijven en doceren, dat is zonder meer een voorrecht. Het betekent ook dat ik vind dat we in Nederland serieus veel meer moeten investeren in goed onderwijs. Het is dé manier voor mensen om verder te

komen in het leven, om tot de elite te gaan behoren zo je wilt; het is het ultieme emancipatie-instrument.

De laatste tijd ben ik me bewust van nog een andere reden waarom ik bevoorrecht ben. Als blanke, autochtone Nederlander heb ik het een stuk gemakkelijker dan landgenoten die dat niet zijn. Tot voor kort zag ik dat minder. Misschien heb je, als je jong bent, minder oog voor dat soort structurele mechanismen, vertrouw je meer op individuele kwaliteiten en denk je dat je alles kunt bereiken als je maar je best doet. Of misschien moest de discussie over de gelijkwaardigheid van alle Nederlanders eerst op scherp worden gezet – beter gezegd uit de hand lopen – voordat ik wakker werd. Maar ik realiseer me steeds beter dat sommige mensen veel meer moeten overwinnen dan anderen om iets te bereiken in ons land. Ik zie beter dan voorheen dat het gezelschap waarin ik verkeer, binnen en buiten de universiteit, vaak zo eenzijdig is samengesteld, en hoe gewoon ik dat vind. Of vond. Dit soort voorrecht is niet zomaar recht te trekken met meer investe-

ringen of beter beleid. Je bewust zijn van het voorrecht, ofwel het onrecht, is hopelijk een begin.

Klaartje Peters, hoogleraar lokaal en regionaal bestuur

Debat Op dinsdag 14 maart kunnen jongeren in debat gaan met de Limburgse jongerenlijsttrekkers in het Centre Céramique. Aanvang 19.30 uur. Dit verkiezingsdebat wordt georganiseerd door Debatcentrum Sphinx, Jongerenraad Maastricht (Jongr) en de jongerenorganisaties van de politieke partijen. Toegang is gratis.

Demonstratie Op zondag 12 maart begint om 13.00 uur de demonstratie ‘Stop de haat’ op Plein 1992 in Maastricht. De actievoerders richten zich tegen “populistische retoriek die gebaseerd is op angst en haat”.

In het stuk *HP-kwestie* ligt weer bij college van bestuur in *Observant* 23 wordt Michael Dijkstra opgevoerd als lid van Novum. Hij zat inderdaad voor deze studentenpartij in de universiteitsraad, maar schreef de brief in kwestie op persoonlijke titel.

Steekproefje Observant: gaat de Maastrichtse student kiezen en zo ja op wie?

“Deze keer ga ik wel stemmen, dat komt door het gedoe met Trump en Wilders”

Observant vroeg deze week 56 studenten uit Randwijck en de binnenstad of ze gaan stemmen op 15 maart en zo ja op wie. Velen zweven nog en twijfelen tussen twee of soms drie partijen. D66, de VVD en GroenLinks worden vaak genoemd. Opvallend: bijna iedereen gaat stemmen. “Het is debiel als je je stem verloren laat gaan.” En: “Ik wil niet dat Wilders de grootste wordt.” Lees hier een greep uit de reacties.

Max Postman, masterstudent SBE: “Nee, ik ga niet stemmen. Ik weet er te weinig van, heb me er onvoldoende in verdiept. Al heb ik wel het Carré-debat gevolgd. Ik heb het stembiljet aan mijn vader gegeven. Ik vertrouw hem volledig.”

Emiel Verkade, tweedejaars SBE: “Ik ga zeker stemmen. Het is een democratisch recht en daar moet je gebruik van maken. Zeker nu is gebleken, bij de Brexit en in de Amerikaanse verkiezingen, hoe belangrijk de stemmen van jongeren zijn. Mijn medestudenten gaan allemaal stemmen. Ik denk dat dit met de studie economie te maken heeft, die een zekere maatschappelijke betrokkenheid aanwakkert.”

Sahil Sabnani, derdejaars gezondheidswetenschappen: “Ik heb de Stemwijzer ingevuld en daar kwam PvdA uit. Hun standpunten komen goed overeen met de mijne. Ik vind dat je alleen naar de inhoud moet kijken, ik heb me niet verdiept in de mensen. Ik ga niet op iemand stemmen omdat zijn gezicht me al dan niet aanstaat. Het is belangrijk om te gaan stemmen, je hebt het recht dus moet je het nemen. Al lijkt het soms een zeikrecht – alleen als je stemt, mag je achteraf klagen.”

Erwin Janssen, masterstudent Healthcare Policy, Innovation and Management: “Ik neig naar het midden, ben vrij progressief en pro Europa, daarom stem ik D66. Als je de kans hebt om te stemmen, moet je het doen. Dat is meer een plicht dan een recht, vind ik. Zo’n actie van Tim Hofman (een BN’er die jongeren oproept om te gaan stemmen, red.) werkt goed, al denk ik dat het hier op de universiteit minder speelt. De grote groep gaat toch wel stemmen. Maar ik heb veel vrienden die op het MBO zitten en daar leeft het minder. Daar valt nog veel te winnen.”

Ghazal Sarandib, tweedejaars Nederlands recht, oorspronkelijk uit Iran, stemt VVD nadat ze de Stemwijzer had ingevuld. Wordt er bij hen op de faculteit veel over de verkiezingen gepraat? “Helemaal niet, heb het nog nooit meegemaakt, je zou inderdaad verwachten dat het op een rechtenfaculteit anders was. Alleen op Facebook vind je soms iets van een studievereniging, dat is alles.”

Marian Breuer, derdejaars gezondheidswetenschappen: “De eerste keer dat ik mocht stemmen heb ik het niet gedaan. Nu ga ik wel naar de stembus en dat komt door het gedoe met Trump en Wilders. Als ik op 15 maart niet zou gaan, sta ik toe dat de PVV eventueel aan de macht komt. Iedere stem kan het verschil maken, ook de mijne. Welk partij wordt het? “Weet ik niet, ik moet me nog in hun standpunten verdiepen.”

Marie-Louise Jansen, tweedejaars psychologie: “Ik twijfel nog tussen het CDA, de PVV en de VVD. Wilders heeft extreme uitspraken maar op bepaalde punten heeft hij wel gelijk. Hij komt bijvoorbeeld op voor de ouderen.” Als haar

Foto: Wikipedia

buurvrouw – duidelijk geen Wilders fan – verbaasd opkijkt en zegt dat andere partijen ook voor de ouderen opkomen en dat de PVV een partijprogramma heeft van één A4, reageert Jansen: “Jullie zoemen in op de slechte dingen. Wat mij bijvoorbeeld aanspreekt in de PVV is dat Nederlanders op de eerste plaats moeten komen. Dat vind ik wel wat hebben.”

Juliann van der Huizen, eerstejaars biomedische wetenschappen: “Ik ga zeker, het is belangrijk dat iedereen zijn mening geeft. Ik ben bang dat Wilders anders de grootste wordt. Hij plaats mensen in hokjes en is behoorlijk discriminerend. Hij is tegen de islam, maar hij vergeet dat er overall wel wat rotte appels te vinden zijn. Ook onder de autochtone bevolking. Ik twijfel tussen de VVD en D66. Ik heb een paar programma’s bekeken en vind Pechtold een goede debater.”

Rachid Tobal, derdejaars geneeskunde: “Ik stem op D66 omdat die partij wetenschap het meeste stimuleert. Ik wil straks het onderzoek in, ben al bezig me voor te bereiden op een PhD-traject in de immunologie. Ik ga altijd stemmen, mijn keuze heeft niets te maken met mijn achternaam. Mijn vader komt uit Algerije, maar ik ben hier geboren en voel me door en door Nederlands.”

Lieke Beltman, student geneeskunde, gaat zeker stemmen, D66 of VVD, misschien GroenLinks, “maar die naam klinkt zo zweverig, en in ieder geval niet PVV! Ons systeem is erop gebaseerd dat je gaat stemmen, anders is de balans weg. En dan krijg je zoiets als de Brexit, waarbij mensen dachten ‘het kan wel zonder mij.’”

Chantal Verkroost, student European Studies, vindt het “heel belangrijk dat je laat weten hoe je wilt dat het land vertegenwoordigd wordt. Het wordt D66 of VVD, ik heb wel filmpjes gezien en tv-uitzendingen maar ik ga de twee partijprogramma’s nog lezen. Ik ben niet links, ik vind bijvoorbeeld dat de uitkeringen niet zo hoog moeten zijn dat bijstandstrekkers geen motivatie meer hebben om te gaan werken. Verder vind ik Pechtold (D66) supersympathiek, ofschoon hij wel voor het afschaffen van de basisbeurs heeft gestemd. Maar het kan ook VVD worden, mijn ouders stemmen daarop en ik heb wel vertrouwen in hun oordeel. Ze hebben bijvoorbeeld veel meer zicht op financiële kwesties.”

Kim Kanters, derdejaars rechten, heeft wel drie of vier stemwijzers ingevuld, en nu wordt het waarschijnlijk CDA, “terwijl ik helemaal niet christelijk ben. Maar ze zijn voor de basisbeurs in plaats van het leenstelsel. En het is ook de invloed van mijn ouders, mijn moeder stemt CDA. Ja, we hebben het veel over de verkiezingen, mensen vullen stemwijzers in, en ik hoor van veel studenten dat ze dan uitkomen bij de Ondernemerspartij, echt opvallend. Of ze echt daarop stemmen weet ik niet. Het is heel debiel als je je stem verloren laat gaan. Als je mag stemmen, moet je het doen, anders moet je achteraf niet klagen. Ik ga zeker niet links stemmen. Dat is niet in mijn belang, ik word hier hoog opgeleid, en dan ga je hopelijk aardig verdienen; je naait jezelf als je dan op een linkse partij stemt.”

Jaap-Jan van Beek, vierdejaars International Business, is het daar geheel mee eens. “Na je

studie wil je een goede baan, daar hoort leuk verdienen bij. Links stemmen, dat is voor de niet-werkenden, voor bijstandstrekkers. Waarom zou ik links stemmen? Uit solidariteit? Nee, want het is *mijn* stem, ik stem voor mezelf, voor wat ik wil. Zij stemmen ook voor zichzelf. Ik ben van de VVD afgestapt nadat de ene na de andere minister en staatssecretaris in dit kabinet moest aftreden omdat ze dingen niet wisten of verzwegen. Dat kun je niet maken. Ik twijfel nu tussen Forum voor Democratie van Thierry Baudet, en D66. Ik ben voor een bindend referendum, bij het Oekraïne-referendum heb ik ook tegen het associatieverdrag met dat land gestemd, Baudet voerde daar toen actie voor. Als je mensen goed voorlicht, wijst op de voor- en nadelen, dan vergroot je met zo’n referendum de motivatie van mensen om mee te spreken. Probleem is alleen dat de FvD waarschijnlijk heel klein blijft, als ze al in de Kamer komen. Misschien is een stem op D66 dan effectiever, dan wordt je stem in ieder geval gehoord. Ik ben er nog niet uit. Maar stemmen ga ik zeker.”

Maxime Ariëns, vijfdejaars geneeskunde: “Het wordt D66. Ik heb veel stemwijzers ingevuld en kwam steeds uit bij D66 of GroenLinks. Ik vind Jesse Klaver te veel een populaire jongen. Houd ik niet van. Ik vind het heel belangrijk dat jongeren naar de stembus gaan, ik las dat wij goed zijn voor 12-13 zetels. Ik vind het klimaat belangrijk, onderwijs en Europa. Als je landen verbindt dan kun je veel meer bereiken dan op eigen houtje.”

film: *American Honey*

Seks, hiphop en insecten

Still uit *American Honey*

Het verhaal: De 17-jarige Star (Sasha Lane) loopt thuis weg en sluit zich aan bij een groep rebelse jongeren die in een busje de Amerikaanse Midwest doorkruisen. Overdag wordt er gecolporteerd met tijdschriftabonnementen; 's avonds is er tijd om te zuipen, blowen en vrijen. De groep fungeert als een surrogaatfamilie voor deze jongeren, die allemaal uit disfunctionele gezinnen komen. Star valt voor de charmes van haar losbandige collega Jake (Shia LaBeouf), maar ze moeten hun relatie verborgen houden voor groepsleider Krystal (Riley Keough).

Niks is zoeter dan Amerikaanse honing, want:

- De Britse filmmaker Andrea Arnold (*Fish tank*, *Red road*) neemt ons mee op een reis naar

het verpauperde hart van Amerika. We volgen een groep kansarme jongeren – veelal voorzien van nektatoeages – die hun piepkleine stukje van de Amerikaanse Droom najagen. Verwacht geen romantische kijk op het moderne nomadenbestaan; ook in Arnolds universum worden aan het einde van de dag de pegels geteld.

- De setting van Arnolds eerste films (*Fish tank*, *Red road*) – de betonjungle van de Britse buitenwijken – leverde haar vergelijkingen op met Ken Loach, maar Arnolds werk wijkt visueel gezien sterk af van diens onopgesmukte realisme. Kenmerkend voor Arnold is de instinctieve wijze waarop de camera op zoek gaat naar poëtische details binnen de harde werkelijkheid. Zonlicht wordt gefilterd door gummibeertjes tegen het raam van een bus, insecten kruipen over de

restanten van een fastfoodmaaltijd.

- *American honey* is gedraaid in het Academy Ratio (1,37:1) beeldformaat. Een dwarse, eigenzinnige keuze, want we zijn gewend het Amerikaanse landschap in roadmovies in glorieus breedbeeld te zien. Inspiratie voor de visuele stijl van haar film haalde Arnold uit de Polaroidfoto's die Mike Brodie in de VS van rondzwervende jongeren maakte.

- Arnold mag de vijftig dan wel gepasseerd zijn, maar haar film ruikt naar *teen spirit*, mede dankzij een weergaloze soundtrack met zowel moddervette hiphop van E-40 en Kevin Gates als alternatieve acts als Mazzy Star, Bonnie 'Prince' Billy en The Raveonettes. *American honey* heeft meer muzikaal vuurwerk te bieden dan *La la land*.

Laat je geen honing om de mond smeren, want:

- De meanderende los-zand-structuur zal sommige kijkers snel richting de uitgang jagen.

Het salomonsoordeel: *American honey* duurt ruim tweeënehalf uur, maar ergens halverwege bereikte ik die gelukzalige staat waarin zo'n film ook gerust zes uur mag duren. "We found love in a hopeless place", zingt Rihanna op de soundtrack. Andrea Arnold vond er Grote Cinema.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei

Avonturen van de mensheid

Weet u het al? Wordt het Geert Rutte, Alexander van Haersma Buma, Lodewijk Roemer, Marianne Klaver, of toch een van onze exoten? Zelden kregen we een zo onstuitbare tsunami van voorgedruide nutteloze nieuwsgaring over ons heen als bij deze verkiezingen. Nooit eens IETS nieuws. Nieuws even onnozel als de uitslag van Willem II - PEC Zwolle. Mark Rutte is de premier die we kennelijk verdienen. IETS nieuws is zoveel leuker dan de kleine besomeringen van u en mij. Hoe gaat het ondertussen met de mensheid en zijn geschiedenis? Vorige week had de *NRC* drie artikelen - twee van Dirk Vlasblom - die verslag deden van wat de mensheid zo al overkomen is. In China hebben paleontologen twee schedels opgegraven van mensen die zeker 100 duizend jaar geleden geleefd moeten hebben. Deze lieden moeten grote koppen hebben gehad. Hun hersenvolume bedroeg 1,8 liter. Ruim meer dan waarmee wij het moeten doen. In de wetenschap leidt zo'n unieke vondst geheid tot onenigheid. Die is vooral amusant als de politiek er een rol bij speelt. Chinese antropologen hangen de leer van de lokale continuïteit aan. Moderne Chinezen

Foto: Loraine Bodewes

zouden afstammen van de Aziatische homo erectus. Niet van de homo sapiens die volgens onze globalistische inzichten vanuit Afrika de gehele wereld in die tijd of wat later veroverden. Het

zoeken naar grote schedels zal in China ongetwijfeld voortgaan. China terug aan de Chinezen. Nog leuker zijn twee onderzoeken op het Amerikaans continent. Nieuwe bewijzen voor

het bestaan van complexe samenlevingen vóór de Europeanen er de 'beschaving' brachten. Het spectaculairste is het nieuws over het Amazonewoud. Wij denken daarbij aan een oceaan van ongerepte natuur in zijn oorspronkelijke staat. Hooguit kleine groepen mensen met een primitieve cultuur zou men er bij uitzondering kunnen tegenkomen. Niet onwaar in de laatste paar eeuwen na de komst van de blanken, maar daarvoor was Amazonia een oud cultuurgebied. In 1541 voer een groep Spanjaarden vanuit Peru de Amazone af op zoek naar het goud van El Dorado. Een Dominicaan beschreef de reis. Hij zag een dichtbevolkt, welvarend land. Langs de oevers overall dorpen. Het verhaal is altijd als nepnieuws beschouwd. Nu weten we door onderzoek dat er beveligde, grote nederzettingen bestonden tot wel honderd hectare. En nog overtuigender: veel vruchtdragende bomen in de directe omgeving waren gedomesticeerd. Tijdvak: 1250-1650. Wat daarna gebeurde laat zich raden.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Saeed Banaama, Albert Bergbroeder, Cato

Boeschoten, Ype Driessen, Klaartje Peters, Hans

Philipsen, Frans Leeuw, Sophie Silverstein, Jan

Smits, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

Saveurs, the producer of the best meatballs is looking for a IB or law student to research the German food retail market. Mail: personeel@saveurs.nl

WANTED: Business student to intern at innovative e-learning start-up. For more info: www.5miles.nl/jobs/1 or email: teri.gibson@5miles.nl

Oppas gezocht ma&wo middag voor onze dochter Ella 4j en zoon Emile 7j. Leuke kinderen en goede verdiensten. 123mnpf@gmail.com

paartjes

Saveurs, de beste ballenproducent van NL zoekt studenten om het ballenteam te versterken. Mail je cv en motivatie naar personeel@saveurs.nl

GEDIPLOMEERD VERPLEEGKUNDIGE OF VERZORGENDE EN OP ZOEK NAAR EEN LEUKE BIJBAAN IN DE ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

Saveurs, the producer of the best meatballs is looking for a IB or law student to research the German food retail market. Mail: personeel@saveurs.nl

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaf van reden Paartjes te weigeren.

Opmerkingen
van eerdere
cursisten:

'veel meer
zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer,
veel geleerd'
'weet nu wat ik wil:
schrijven'

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/7 TOT 18 AUGUSTUS

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten.

De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijf- en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017,
acht sessies verspreid over twee
weken, van maandag tot en met
donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800
ECTS credits:
4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl
of 043-3885384

Inschrijven:

www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school

Maastricht University

Want a voice in the university?

Run for election in the University and Faculty Council Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

fotograaf: Harry Heuts

Wie wint de UM Studentenprijs 2017?

Who will win the 2017 UM Student Award?

Vorig jaar werd de UM Studentenprijs gewonnen door Matthijs Bosveld en Sjim Romme van het project Mens achter de Patiënt (MAP).

Last year's UM Student Award was won by Matthijs Bosveld and Sjim Romme from the project Person behind the Patient.

Ken jij een UM student (of een groep studenten) die zich het afgelopen jaar naast de studie heeft ingezet voor een maatschappelijk, sociaal of cultureel doel? Vind je dat deze student of groep het verdient om de Studentenprijs 2017 te winnen? Dan kun je een nominatie indienen! De prijs wordt jaarlijks als blijk van waardering uitgereikt aan een student of groep studenten die bijzondere prestaties heeft geleverd op maatschappelijk of cultureel gebied. De UM Studentenprijs bestaat uit een kunstwerk en een geldbedrag van €1000,-.

Do you know a UM student (or group of students) who, in addition to his or her studies, has made a contribution to a worthy social or cultural cause during the past year? Do you think that this student or group of students deserves to win the 2017 UM Student Award? Then you can send in your nomination! The award is presented annually as a symbol of appreciation to a student (or group of students) who has made an exceptional social or cultural contribution. The winner is given a piece of art and €1000.

Iedereen kan een student of groep studenten voordragen. Dat kun je doen tot uiterlijk 1 mei 2017 via Monique Kussendrager monique.kussendrager@maastrichtuniversity.nl. Vergeet niet je eigen naam en adresgegevens én de naam en adresgegevens van de genomineerde persoon of groep te vermelden. Motiveer ook waarom juist deze student of groep de Studentenprijs 2017 moet winnen. De prijs wordt uitgereikt tijdens de Opening van het Academisch Jaar in september. Meer informatie en het reglement vind je op www.maastrichtuniversity.nl (Over de UM > Onderscheidingen)..

Anyone can nominate a student or group of students by contacting Monique Kussendrager, (monique.kussendrager@maastrichtuniversity.nl). The deadline for nominations is 1 May 2017. Make sure you include your own name and address as well as the name and address of the person or group you wish to nominate. You should also explain why you think this student or group deserves the UM Student Award. The award is presented to the winner during the Opening of the Academic Year in September. You can find more information as well as the award regulations at www.maastrichtuniversity.nl (About UM > Recognitions).

De mededelingen
 van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements
 of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

09-03, 12.00 uur: mw. Nicolle H. Rekers, MSc.	23-03, 14.00 uur: mw. Wilhelmina A.M. Vingerhoets, MSc.
09-03, 14.00 uur: dhr. drs. Peter R. Bootsma, MSc.	
09-03, 16.00 uur: dhr. Dave H.H. Van Kann, MSc.	23-03, 16.00 uur: mw. C.P. (Linda) van Zutphen, MSc.
10-03, 12.00 uur: dhr. Martijn van Brink, MSc.	
10-03, 14.00 uur: mw.drs. Britt van Erven	24-03, 12.00 uur: dhr.drs. Wilfred Truin
10-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Dirk Broeders	24-03, 14.00 uur: mw. Anna Gardumi, MSc.
16-03, 10.00 uur: Dhr. Daan R.M.G. Ophelders, MSc.	24-03, 16.30 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Thomas Unger
16-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jan Hoeijmakers	29-03, 12.00 uur: mw.drs. Lucy J. McLellan
17-03, 12.00 uur: mw. Bouke N.H. Salden, MSc.	29-03, 14.00 uur: mw. Mariken W. Van Gisbergen, MSc.
17-03, 14.00 uur: mw. Rosalia J.M. van Knippenberg	29-03, 16.00 uur: mw. Taryn S.M. Taylor
17-03, 16.30 uur: inauguratie mr.dr. W.L.J.M. Duijst-Heesters	30-03, 14.00 uur: dhr.mr. Frank J.G. Nellen
22-03, 10.00 uur: dhr. Thomas H.P.M. Habets, MSc.	30-03, 16.00 uur: mw. Sophie E. van der Krieken, MSc.
22-03, 12.00 uur: dhr. Andrey Meskhalkin	31-03, 10.00 uur: dhr.drs. Dennis J.A.J. Oerlemans
22-03, 14.00 uur: dhr. Mala Otieno George, MSc.	31-03, 12.00 uur: mw. Jolien van der Geugten, MA
22-03, 16.00 uur: dhr. Artem Duplinskiy, MSc.	31-03, 14.00 uur: mw. Johanna W.A.M. (Anne-Claire) Bosmans, MSc.
23-03, 12.00 uur: dhr. Remigius J.H. Martens, MSc.	31-03, 16.30 uur: inauguratie mw.dr. Susan W.E. Rutten

Maastricht University

Interne vacatures

- **Hoofd Marketing & Communicatie/Adviseur externe- en interne communicatie**, FPN, 32 uur, sluitingsdatum t/m 12 maart
 Vacaturenummer: AT2017.55
- **Redacteur Engelse taal** bij MUO/M&C, 22.8 uur
 Vacaturenummer: AT2017.56
- **Medewerker studentenzaken** voor het Bureau Onderwijs (EEO) van de SBE, 34.2 uur
 Vacaturenummer: AT2017.57
- **Full Professor of Econometrics**, SBE, 38 hours
 Vacancy number: AT2017.58
- **PhD student** /FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Physiology & Cardiology, 38 hours
 Vacancy number: AT2017.59
- **PhD position** "In silico modeling of topography-induced osteogenesis" at the institute MERLN, division cBITE, 36-40 hours
 Vacancy number: AT2017.60
- **Subsidiewerker** GSBE Office at the SBE, 30.4 uur
 Vacaturenummer: AT2017.61
- **Contractmanager Catering**, FS, 38 uur
 Vacaturenummer: AT2017.62

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Woorden

“Iedereen kent het wel”, dat waren woorden waar wij nooit een verhaaltje mee mochten beginnen. Mijn lerares Nederlands vond dat te makkelijk. Je zou zo in één keer je hele stuk naar beneden halen door te beginnen met een overduidelijke poging je publiek mee te willen trekken in de geschetste situatie. Mijn column ging over Willem Holleeder, en ik maakte dezelfde fout. “Iedereen kent hem wel”, en ik kreeg een vijf.

Naast verboden woorden kwam ik er laatst achter dat er ook kinderwoorden bestaan. Zo zei ik vroeger altijd *verwarming* in plaats van verwarming, en *afstandsbedieling* in plaats van afstandsbediening. Toen mijn broertje geboren werd was het een *jommetje* (jongetje), die jaren later tijdens het begraven van onze geliefde hond Suus keihard riep: “Jaaa! Doodgraven!” Best jammer dat termen zoals deze het woordenboek niet halen, en het werkwoord *swaffelen* dan weer wel.

In het kader van geliefde woorden kan ik er ook wel een paar opnoemen.

Ik hou zelf heel erg van de ouderwetse, zoals ‘wellicht’ en ‘naarstig’, maar ook van ronde woorden zoals ‘mok’ en ‘homp’. Een vriendin van mij kan dan weer heel goed afgeven op haar zelfaangewezen hekelwoorden, zoals ‘smurrie’ en ‘snot ei’, en zelf gruwel ik flink van ‘zeepemulsie’ en ‘pivleek’. Die laatste is ook een heel goed scheldwoord, trouwens.

Je kan woorden ook tegen dingen zeggen, in plaats van tegen mensen. Als de koffieautomaat op mijn moeders werk haar vroeg hoe sterk ze haar koffie wilde bijvoorbeeld. Op het schermje verscheen het woord ‘sterkte’, en zij fluisterde dan zachtjes ‘dankjewel’. Ik praat zelf vaak tegen de dingen die er niets aan kunnen doen, zoals ‘wat kan je wél tegen een omgevallen vaas of ‘doe even méé’ tegen een lekkende shampoofles. Toen er ooit een stoel op mijn nichtje haar voet viel zei haar oma: “stoute stoel” en gaf het meubelstuk een klap. Dat vond ik dan weer een beetje raar.

Tot slot de krachtige woorden. Als ik denk aan woorden met impact komt een herinnering aan mijn oppaskindjes in Parijs naar boven. Broertje 1 kwam jammerend naar mij toe omdat Broertje 2 iets gemeens had gedaan. “Cato, Novel slaat mij”, waarop ik antwoordde: „Dan moet je terugvechten met woorden.” Hierop stiefelde het knaapje terug naar zijn broertje, balde zijn vuistjes en boog dreigend voorover naar zijn bloedverwant. Met een stem die uit zijn tenen leek te komen brulde hij: „WOORDEN!!!!!!!”

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

De laatste peilingen

Volgens de laatste peilingen gaat mevr. B het winnen van haar zusters als het erom gaat wie het snelst tot een aankoop overgaat in een willekeurige modewinkel. Ze is wat je noemt een efficiënte klant. Niet dat de verschillen groot zijn, als ze met haar zusters winkelt zit Annie haar pal op de hielen en Truus, Joke en Miesje blijven niet ver achter. Het consumentenlandschap is nogal gefragmenteerd, zou je kunnen zeggen.

De laatste peilingen hier op de Berg laten zien dat collega's van bepaalde afdelingen echt héél veel meer koffie drinken dan collega's van andere afdelingen. Dat is opmerkelijk, want tot nu ontliet het elkaar niet zoveel, de drukte bij de verschillende koffiemachines. De laatste tijd echter is de M&C-kolom aan een opmars bezig, op de hielen gevolgd door de HRM'ers. Dat laatste begrijpen we want daar is sprake van rimpelingen in het management en daar worden medewerkers zenuwachtig van, ergo slapen ze slecht, ergo zitten ze te geeuwen achter hun bureaus, ergo halen ze de hele dag koffie. Maar M&C? Staan de marketeers onder druk? Of de communicanten? Staan ze onder hoogspanning omdat de pers dagelijks voor de deur ligt en in hun nek zit te hijgen? Nee toch? Er gebeurt hier gewoon nooit iets. Dus te verwachten valt dat de peilingen van volgende week een iets ander beeld laten zien. We houden u op de hoogte.

In de race van de faculteiten geven de laatste peilingen aan dat de FHML weer overal bovenuit stijgt; dat is al jaren niet veranderd. Meeste geld, meeste professoren, meeste knaagdieren over de kling gejaagd, ga zo maar door. Maar er is kritiek op de methodologie achter de peilingen. Zijn de gebruikte indicatoren wel valide? Vergelijken we geen appels met peren? Dat cultuurwetenschappers en juristen niet uit de voeten kunnen met proefdieren valt hun toch niet te verwijten?

De dames en heren van de Nationale Peiling Autoriteit maken zich daar niet druk over. Het gaat ze om esthetisch verantwoorde staafdigrammen. In kekke kleurtjes. Ook dat is gespeild. Zorgelijk is wel de onbeweeglijkheid van de meeste peilingen. Dag in dag uit laten ze hetzelfde zien. De aangesloten bureaus moeten ook leven, en als er steeds maar niets verandert, haakt het publiek af. Dat geldt eveneens bij de interuniversitaire vergelijkingen. De laatste peilingen rond de kwaliteit van mensa's laten in alle steden hetzelfde beeld zien: de studenten vinden de warme happen vies en de broodjes te duur. En overall, werkelijk overall, rukken de vegetariërs en zelfs de veganisten op. Iedereen wil meer groenvoer, dus ook daar blijven de diagrammen min of meer stationair.

Zijn er nog laatste peilingen rond het brandende thema van de wetenschappelijke integriteit? Jazeker, en die peilingen laten als vanouds Tilburg University (ze spreken daar ook een soort van Engels) weer onderaan bungelen. Dat vinden ze

daar niet leuk, weet ik uit goede bron, maar een peiling is een peiling en als zodanig onverbidde-lijk. Heeft een peiling consequenties? Natuurlijk niet! Het is gewoon een momentopname van de laatste stand van zaken! Men registreert, men beïnvloedt niet! Het is aan anderen om er conclusies aan te verbinden. Zouden er bijvoorbeeld minder studenten naar Tilburg komen vanwege zoiets? Wie weet. Omgekeerd kan men daar evengoed een toevloed van uiterst integere wetenschappers verwachten die wel eens even orde op zaken willen gaan stellen, ja toch? Alsof die peilingen daar verantwoordelijk voor zijn! O ja, de allerlaatste peilingen zijn gehouden onder de peilers zelf. Die laten zien dat ze er zelf nog lang niet moe van worden. Dat kan ook niet want het is seizoenswerk, de slag moet nu geslagen worden. Er schijnen namelijk verkiezingen te zijn. U bent nog niet van ze af.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder